

Arrest

nr. 125 406 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014, om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.-P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 april 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken op 7 april 2014 is gebleken dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Nederland, Italië en Zwitserland.

1.3. De Belgische autoriteiten richtten op 22 april 2014 een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten in toepassing van artikel 18, §1, d) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: Dublin-III-Verordening).

1.4. Op 09 mei 2014 werden de Italiaanse autoriteiten via een Tacit-agreement op de hoogte gesteld dat zij op basis van 25, § 2 van Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in artikel 25, § 1 van de Dublin-III-Verordening van het verzoek tot terugname.

1.5. Op 21 mei 2014 gaven de Italiaanse autoriteiten alsnog hun expliciete akkoord tot terugname in toepassing van artikel 18, § 1, d) van de Dublin-III-Verordening.

1.6. Op 28 mei 2014 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) genomen.

Dat is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1): (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

“Betrokkene verklaarde dat hij op 04.04.2014 is toegekomen in België. Drie dagen later, op 07.04.2014, vroeg betrokkene het statu ut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in Saracha.

Uit het Eurodacverslag van 07.04.2014 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Nederland, Italië en Zwitserland. Op 09.05.2014 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van 25§2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin-III-Verordening van het verzoek terugname dat hen op 22.04.2014 op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt waarna de Italiaanse autoriteiten op 21.05.2014 alsnog hun expliciete akkoord terugname gaven op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.04.2014 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij niet weet of hij in een ander land reeds eerder asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd gevraagd of hij hier een verklaring voor had en stelde vervolgens dat hij denkt dat zijn vingerafdrukken in Griekenland genomen zijn. Betrokkene werd vervolgens geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2014 waaruit blijkt dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Nederland, Italië en Zwitserland en gevraagd of hij daar een verklaring voor heeft. Betrokkene stelde dat deze informatie correct was. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij asiel heeft aangevraagd in Nederland op 03.03.2010 en op 21.03.2013 en dat hij eveneens asiel heeft aangevraagd in Italië op 06.06.2013 en in Zwitserland op 03.09.2013. Betrokkene verklaarde verder dat hij begin 2010 uit Afghanistan vertrokken zou zijn met auto's en te voet. Vanuit Afghanistan zou betrokkene naar Iran gereisd zijn waar hij ongeveer vijf dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per bus te voet en per auto vanuit Iran naar Turkije gereisd zijn waar hij gedurende ongeveer twaalf dagen in het huis van de smokkelaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per bus en per boot van Turkije naar Griekenland gereisd zijn waar hij ongeveer anderhalve maand in Athene verbleven zou hebben. Via een vrachtwagen in een boot zou betrokkene vervolgens vanuit Griekenland naar Italië gereisd zijn. Na een verblijf van ongeveer vijftien dagen in een park in Rome zou betrokkene vervolgens

per vrachtwagen naar Frankrijk gereisd zijn waar hij gedurende drie dagen verbleven zou hebben alvorens vanuit Frankrijk per vrachtwagen naar Nederland te reizen waar hij in maart 2010 zou zijn aangekomen en asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde dat hij van maart 2010 mei 2013 in Nederland verbleven zou hebben in het kader van twee asielaanvragen en dat hij in de opvangcentra van Tilburg, Roermond, Drachten en Groningen verbleef. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvragen in Nederland werden afgewezen. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens Nederland verliet en naar Italië reisde waar hij eveneens asiel aanvraag en gedurende een viertal maanden in het opvangcentrum van Crotone verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij de uitkomst van zijn asielaanvraag in Italië niet afwachtte en vanuit Italië per trein naar Zwitserland reisde waar hij eveneens asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende ongeveer vier maanden in de opvangcentra van "Chiasso" en "Lutseren" en dat zijn asielaanvraag in Zwitserland werd afgewezen en dat hij gerepatrieerd werd naar Italië. Betrokkene verklaarde dat hij in Italië gedurende twee maanden in het station van Milaan verbleven zou hebben alvorens per trein vanuit Italië via Frankrijk naar België te reizen waar hij op 04.04.2014 zou zijn toegekomen en drie dagen later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij niet weet of hij eerder ooit elders asiel heeft aangevraagd. Gevraagd naar een verklaring daarvoor stelde betrokkene dat hij denkt dat zijn vingerafdrukken in Griekenland genomen werden (DVZ, vraag 22). Betrokkene werd vervolgens geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2014 waaruit blijkt hij eerder twee keer asiel heeft aangevraagd in Nederland en vervolgens één keer in Italië en één keer in Zwitserland en gevraagd of hij daar een verklaring voor had. Betrokkene verklaarde daarop dat dit inderdaad klopt (DVZ, vraag 24) en verklaarde vervolgens dat hij in Nederland twee keer asiel heeft aangevraagd en nadien in Italië en Zwitserland waarbij hij verklaarde dat zijn twee asielaanvragen in Nederland werden afgewezen, dat hij niet weet wat de uitkomst van zijn asielaanvraag in Italië is en dat zijn asielaanvraag in Zwitserland werd afgewezen en hij gerepatrieerd werd naar Italië (DVZ, vraag 25 en 40). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten in eerste instantie doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande eerdere asielaanvragen in andere landen en zijn verblijf in andere landen dan het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten. Het is immers pas na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2014 waaruit blijkt er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene wel degelijk asielverzoeken door de Nederlandse, Italiaanse en Zwitserse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel werden geregistreerd dat betrokkene toegaf dat hij inderdaad asiel heeft gevraagd in Nederland, Italië en Zwitserland en dat zijn asielaanvragen in Nederland werden afgewezen, dat hij de uitkomst van zijn asielaanvraag in Italië niet kent en dat zijn asielaanvraag in Zwitserland werd afgewezen en dat hij door Zwitserland naar Italië werd gerepatrieerd terwijl hij eerst stelde dat hij niet weet of hij eerder in een ander land asiel heeft gevraagd. Dergelijke door betrokkene tentoongestelde houding tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.04.2014 gaat in tegen de verplichting van de asielzoeker om mee te werken aan zijn eigen asielprocedure zoals omschreven in punt 205 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" (205 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" UNHCR, Genève, January 1992, p. 48-49). Deze door betrokkene tentoongespreide houding waarbij men eerst stelt niet te weten of men elders asiel heeft aangevraagd om vervolgens na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag te stellen dat men inderdaad elders asiel heeft aangevraagd en hierover gedetailleerde verklaringen kan afleggen, getuigt immers van weinig respect ten opzichte van de autoriteit die zijn asielaanvraag registreert teneinde de verantwoordelijke staat voor de uiteindelijke behandeling van zijn asielaanvraag vast te stellen en getuigt van weinig interesse in deze procedure en het belang ervan voor hemzelf. Dergelijk gebrek aan medewerking is dan ook niet aanvaardbaar. Bovendien blijkt uit de informatie van de Nederlandse Liaisonambtenaar Dublin IND bij de Dienst Vreemdelingenzaken in België, dd. 14.04.2014, dat betrokkene in Nederland effectief twee keer asiel heeft aangevraagd en dat deze aanvragen op inhoudelijke gronden werden afgewezen. De verbindingssambtenaar informeerde de Belgische autoriteiten verder dat inzake de twee aanvraag betrokkene een beroep heeft ingediend dat gegrond werd verklaard en dat de IND hiertegen in hoger beroep ging maar dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State nog niets beslist heeft. De verbindingssambtenaar informeerde de Belgische autoriteiten verder dat de Zwitserse autoriteiten betrokkene op 30.09.2013 claimden bij de Nederlandse autoriteiten maar dat dit verzoek werd afgewezen omdat uit Eurodac bleek dat betrokkene na zijn laatste asielverzoek in Nederland in Italië een asielverzoek heeft ingediend en dat de Italiaanse autoriteiten betrokkene nooit geclaimd hebben bij Nederland alsook dat uit de informatie van de Nederlandse autoriteiten blijkt dat de Zwitserse autoriteiten betrokkene bij Italië geclaimd hebben en dat betrokkene door Zwitserland op 17.02.2014 werd overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 07.04.2014, de latere verklaringen van betrokkene dat hij in Nederland, Italië en Zwitserland asiel heeft aangevraagd en de informatie van de Nederlandse Liaison ambtenaar Dublin IND bij de Dienst Vreemdelingenzaken in België, dd. 14.04.2014, waaruit blijkt dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene nadat betrokkene op 17.02.2014 door de Zwitserse autoriteiten aan Italië werd overgedragen, werd voor betrokkene op 22.04.2014 op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 09.05.2014 werden de Italiaanse autoriteiten(2) er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin-III-Verordening van het verzoek terugname dat hen op 22.04.2014 op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt waarna de Italiaanse autoriteiten, weliswaar laattijdig, op 21.05.2014 alsnog hun expliciete akkoord terugname gaven op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden- Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Egypte en Syrië, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij in Nederland opgesloten zal worden voor één jaar en dat hij gerepatrieerd zal worden naar Afghanistan en dat hij in Italië een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en er verkracht werd door Afghanen (DVZ, vraag 36). Met betrekking deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat in casu Italië, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent echter niet zonder meer en automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De door betrokkene aangehaalde redenen, met name dat zijn asielaanvraag in Italië zou zijn afgewezen en hij een bevel gekregen zou hebben om het land te verlaten, kan dan ook niet beschouwd worden als een reden die

betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Het loutere feit dat betrokkene asielaanvraag werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking de overdracht naar Italië dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om door de Italiaanse autoriteiten intentioneel te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Italië en hij een bevel gekregen zou hebben om het land te verlaten kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië. Met betrekking de door betrokkene opgegeven reden om zich te verzetten tegen een overdracht, met name dat hij in Italië verkracht zou zijn door Afghanen (DVZ, vraag 36) dient te worden opgemerkt dat deze reden niet beschouwd kan worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. De verklaring dat betrokkene in Italië verkracht zou zijn door Afghanen houdt immers geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten in het kader van zijn asielaanvraag. Indien betrokkene in Italië het slachtoffer zou zijn geworden van een verkrachting door andere Afghanen dan dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich met deze feiten dient te richten de bevoegde Italiaanse autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de bevoegde Italiaanse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Italiaanse autoriteiten hem niet zouden willen of hebben kunnen helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Wat betreft de redenen die betrokkene aanhaalt ten opzichte van een overdracht aan Nederland in het kader van de Dublin-Verordening dient te worden opgemerkt dat Italië en niet Nederland de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene en dat een overdracht aan Nederland derhalve niet aan de orde is zodat de ten opzichte van Nederland aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Nederland niet gerechtvaardigd zijn. Wat betreft een mogelijk risico blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten met betrekking Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011 ; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013), blijkt niet dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of deze kwetsbare groep zou behoren, kan stellen dat men als asielzoeker in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10

van *N.S. versus Secretary of State for the Home Department* blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een ioutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men als alleenstaande vrouw geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.04.2014 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.04.2014 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat er hiervoor geen specifieke reden is (DVZ, vraag 34). Met betrekking hiertoe dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat deze goed is (DVZ, vraag 35). Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italie. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italie, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980

betreffende de toegang het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1d, 25§1 en art. 25§2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italie waar hij op de luchthaven van Milaan Malpensa aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen (4)."

1.7. Er werd een repatriëring voorzien op 10 juni 2014, die geannuleerd werd wegens medische redenen. Een nieuwe evaluatie wordt voorzien op 20 juni 2014.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals vermeld onder punt 2.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht - onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw *L'Erablière/België*, § 35).

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

2.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet

wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. *In casu* zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift een middel uiteen ontleend aan de schending van een door het EVRM gewaarborgd recht. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene

situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

2.3.2.3. Verzoeker betoogt dat hij een tweede lopende asielprocedure heeft in Nederland, terwijl Nederland hem niet wenst terug te nemen daar de Nederlandse autoriteiten achten dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is. Het verwijt dat hij zijn voorgaande asielaanvragen verzweeg, zou irrelevant zijn en kan hem niet kwalijk genomen worden daar hij zich tegen verdere mishandelingen in Italië en twee maanden gedwongen verblijf in het station van Milaan zonder eten wilde beschermen. Het argument dat Italië aan haar Europeesrechtelijke verplichtingen voldoet, zou zich steunen op oude bronnen. Hij verwijst naar enkele krantenartikelen van de Standaard van juni 2014 waarin aangehaald wordt dat Italië overspoeld wordt door asielzoekers. Voorgaande feiten zouden ernstige indicatoren zijn dat Italië zou falen in haar asielbeleid. Zijn verklaringen zouden bevestigen wat algemeen geweten is en derhalve niet als onaannemelijk kunnen worden beschouwd.

2.3.2.4. Uit verzoekers verhoor blijkt dat hij voordat hij geconfronteerd werd met de Eurodacuitslagen, verklaarde zijn eerste asielaanvraag in België te hebben ingediend. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is het wel degelijk van belang dat een asielzoeker eerlijk is bij het indienen van asielaanvraag en de autoriteiten op de hoogte brengt van alle feiten die relevant zijn. In de bestreden beslissing werd benadrukt dat dergelijke situatie ingaat tegen de verplichting van de asielzoeker om mee te werken.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet eerlijk was in verband met zijn voorgaande asielprocedures omdat hij bang is van mishandelingen in Italië, dient te worden vastgesteld dat hij dat niet als reden opgaf tijdens zijn verhoor. Het kan de verwerende partij niet verweten te worden vast te stellen dat verzoeker een gebrek aan medewerking vertoonde bij het verzwijgen van doorslaggevende informatie. Hij betoogt dat hij zonder eten in Milaan is verbleven, doch dit blijkt niet uit het verhoor. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat door de verwerende partij op zorgvuldige wijze de informatie verstrekt door verzoeker, met betrekking tot de ingediende asielaanvragen werd nagegaan.

Met betrekking tot de verklaringen van verzoeker aangaande zijn verblijf in Italië, stelt de beslissing onder meer wat volgt:

"Met betrekking deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat in casu Italië, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een vrijhorende maatregel van bewaring, betekent echter niet zonder meer en automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) (...). De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag in Italië zou zijn afgewezen en hij een bevel gekregen zou hebben om het land te verlaten, kan dan ook niet beschouwd worden als een reden die betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Het loutere feit dat betrokkene asielaanvraag werd afgewezen betekend niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking de overdracht naar Italië dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om door de Italiaanse autoriteiten intentioneel te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Italië en hij een bevel gekregen zou hebben om het land te verlaten kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië. Met betrekking tot de door betrokkene opgegeven reden om zich te verzetten tegen een overdracht, met name dat hij in Italië verkracht zou zijn door Afghanen (DVZ vraag 36) dient te worden opgemerkt dat deze reden niet beschouwd kan worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. De verklaring dat betrokkene in Italië verkracht zou zijn door Afghanen houdt immers geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten in het kader van zijn asielaanvraag. Indien betrokkene in Italië het slachtoffer zou zijn geworden van een verkrachting door andere Afghanen dan dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich met deze feiten dient te richten tot de bevoegde Italiaanse autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de bevoegde Italiaanse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Italiaanse autoriteiten hem niet zouden willen of hebben kunnen helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Wat betreft de redenen die betrokkene aanhaalt ten opzichte van een overdracht aan Nederland in het kader van de Dublin-Verordening dient te worden opgemerkt dat Italië en niet Nederland de verantwoordelijke Lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene en dat een overdracht aan Nederland derhalve niet aan de orde is zodat de ten opzichte van Nederland aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Nederland niet gerechtvaardigd zijn."

Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat dergelijke verklaring geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten in het kader van zijn asielaanvraag. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoeker, indien hij effectief in Italië het slachtoffer zou zijn geworden van een verkrachting door andere Afghanen, geen hulp zou kunnen krijgen of zich niet zou kunnen richten tot de bevoegde Italiaanse autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de bevoegde Italiaanse autoriteiten en dat zij hem niet zouden willen of hebben kunnen helpen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de aandacht vestigt op de toestroom van asielzoekers in Italië, wordt gewezen op het arrest nr. 27725/10, *Mohammed Hussein t/ Nederland en Italië* van 2 april 2013 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker brengt geen argumenten aan die van aard zijn om het besluit van het Hof niet bij te treden, waardoor het volstaat hiernaar te verwijzen. Een loutere verwijzing naar krantenartikelen van De Standaard die ingaan op de toestroom van asielzoekers, zonder die gegevens op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de Italiaanse autoriteiten hun plichten niet zouden nakomen.

Het loutere gegeven dat er recentelijk veel asielzoekers zijn in Italië betekent niet dat er eveneens op Europees niveau stappen worden ondernomen om tegemoet te komen aan de noden ten gevolge van

de grote toestroom van asielzoekers in Italië. Met een loutere bewering dat er heden te veel asielzoekers zijn in Italië, doet verzoeker geen afbreuk aan boven vermelde vaststellingen.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Van de verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Het aangevoerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel valt in essentie samen met de onder het middel aangevoerde schendingen van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker betoogt blootgesteld te worden aan het reëel risico op mishandeling.

Verzoeker betoogt dat hij in Italië verkracht zou zijn door Afghanen. Het is echter niet kennelijk onredelijk te oordelen dat dergelijke verklaring geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten in het kader van zijn asielaanvraag. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoeker, indien hij effectief in Italië het slachtoffer zou zijn geworden van een verkrachting door andere Afghanen, geen hulp zou kunnen krijgen of zich niet zou kunnen richten tot de bevoegde Italiaanse autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de bevoegde Italiaanse autoriteiten en dat zij hem niet zouden willen of hebben kunnen helpen.

De verzoekende partij toont niet aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen lijden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. MILOJKOWIC,